

retssystemer fastsætter, hvilke formelle og materielle betingelser der skal være opfyldt for, at en intern afgift, der er opkrævet i strid med fællesskabsretten, kan tilbagesøges,

kan ikke betragtes som uforenelig med fællesskabsrettens regler om gennemførelse af en ordning til sikring af, at konkurrencen ikke fordrejes i fællesmarkedet.

I sag 811/79

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Corte di appello di Torino er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

AMMINISTRAZIONE DELLE FINANZE DELLO STATO

og

ARIETE SPA, Rom,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 12 ff og artikel 85 ff.,

afsiger

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

sammensat af præsidenten H. Kutscher, dommerne J. Mertens de Wilmars og Mackenzie Stuart,

generaladvokat: J.-P. Warner

justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og de indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

Mellem den 1. juli 1968 og den 26. februar 1972 importerede selskabet Ariete SpA betydelige mængder mælk på tankvogne fra Frankrig til Italien. For denne import betalte firmaet i alt 787 899 LIT i afgifter for statistisk kontrol som nærmere omhandlet i artikel 42 ff i de indledende bestemmelser til den italienske toldtarif, jf. dekret nr. 723 fra Den italienske Republiks præsident af 26. juni 1965, og 51 153 600 LIT i afgifter for sundhedskontrol i henhold til den italienske lov nr. 30/68 af 23. januar 1968 og den italienske lov nr. 1239/70 af 30. december 1970. Den 1. august 1972 anlagde Ariete SpA sag mod Amministrazione delle finanze dello Stato ved Tribunale di Torino med påstand om tilbagebetaling af de ovennævnte beløb. Firmaet støttede påstanden på, at disse afgifter var uforenelige med fællesskabsretten.

Mens sagen verserede, erklærede den sagsøgte italienske forvaltningsmyndighed sig rede til at tilbagebetale de beløb, der var opkrævet som afgifter for statistisk kontrol. Dette skyldtes den italienske lov nr. 1447 af 24. juli 1971, som ophævede disse afgifter, samt de principper, der indeholdes i dom nr. 183/73 af 18.-27. december 1973 fra den italienske forfatningsdomstol, Corte

Costituzionale (Giur. Costituz. 1973, I, s. 2401), og endeligt cirkulære nr. 1460/12 af 19. april 1975, som var udstedt af den pågældende myndighed selv.

Derimod fastholdt Amministrazione delle finanze, at der ikke var pligt til at tilbagebetale de afgifter, der var opkrævet for sundhedskontrol, heller ikke selv om den italienske lov nr. 889 af 14. november 1977 — mens sagen stadig verserede — i mellemtiden havde ophævet disse afgifter for produkter, der var omfattet af en af de fælles markedsordninger for landbruget. I mellemtiden havde også Corte Costituzionale ved dom nr. 163/77 af 22.-29. december 1977 (Giur. Costituz. 1977, I, s. 1524) statueret, dels at lov nr. 1239/70 af 30. december 1970 om afgifter for sundhedskontrol var forfatningsstridig i det omfang, loven fandt anvendelse på produkter, der var omfattet af forordningerne nr. 804 og 805/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter og for oksekød (EFT 1968 I, s. 169 og s. 179) dels, at lov nr. 30/1968 af 23. januar 1968 forurdsætningsvis måtte betragtes for ophævet af forordningerne nr. 804 og 805/68.

Amministrazione delle finanze gjorde herved gældende, at en tilbagebetaling af de afgifter, der var opkrævet i medfør af de nationale forskrifter, der nu var erklæret for uforenelige med fællesskabsretten, ikke ville ophæve den skade, der allerede var påført de frie varebevægelser ved den uberettigede opkrævning af afgifterne, men der ville tværtimod opstå en ny uligevægt, som ville være uforenelig med de formål, der følger af Fællesskabets retsorden, særligt for konkurrencen, såfremt virksomhederne

kunne få tilbagebetalt afgifterne, efter at de havde overvæltet dem på efterfølgende omsætningsserhververe.

Tribunale di Torino gav Ariete SpA medhold, hvorefter Amministrazione delle finanze indbragte sagen for Corte di appello di Torino, der skønnede, at sagen indeholdt spørgsmål, der vedrørte fællesskabsrettens fortolkning. Corte di appello har derfor ved kendelse af 9. november 1979 i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

»Er det foreneligt med Fællesskabets bestemmelser om gennemførelse af en ordning med fri konkurrence inden for EØF, at der sker tilbagebetaling af visse importafgifter, som en medlemsstat har opkrævet hos en privat importør, og som er blevet erlagt til staten, inden de nævnte importafgifter blev kvalificeret som afgifter med tilsvarende virkning som told og således erklæret ulovlige som følge af, at Fællesskabets regler om forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told har direkte virkning.«

Forelæggelseskendelsen er registreret på Domstolens justitskontor den 10. december 1979.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af indstævnte i hovedsagen, der herved, har været repræsenteret af advokat N. Catalano, Rom, af den italienske regering, repræsenteret af Avvocato dello Stato A. Marzano, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af S. Fabro, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generalad-

vokaten, har Domstolen besluttet at henvise sagen til tredje afdeling og at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statuten for EØF-Domstolen

1. *Selskabet Ariete SpA*, indstævnte i hovedsagen, har begrænset sig til at henlede Domstolens opmærksomhed på, at der er blevet stillet Domstolen et tilsvarende spørgsmål af Italiens Corte suprema di cassazione ved kendelse nr. 506/79 af 5.-28. november 1979, som er genstanden for sag 826/79 ved EØF-Domstolen. Selskabet har henvist til de indlæg, som den private part har indgivet i denne sag.

2. Også *den italienske regering* har begrænset sig til, at henvise til sine indlæg i sag 826/79.

3. *Kommissionen* har først anført, at der ikke er nogen begrundelse for de omhandlede afgifter. Kommissionen har særligt henvist til dom af 14. december 1972 i sag 29/72, *SpA Marimex*, Sml., 1972, s. 243, og af 19. juni 1973 i sag 77/72, *Capolongo*, Sml., s. 611, samt til de foranstaltninger og domme, der er gennemført og afsagt internt i Italien, og som er nævnt i forelæggelseskendelsen.

Med hensyn til det af den italienske administration anførte om, at en tilbagebetaling af afgifter, der er opkrævet i medfør af en national retsforordning, der strider mod fællesskabsretten, ikke ville udjævne de forstyrrelser, der allerede er sket, men skabe en ny uligevægt i den økonomiske orden og stride mod de

formål, der forfølges i Fællesskabets retsorden, og at en sådan tilbagebetaling ville bevirke en forøget og uforudset ekstra gevinst for de pågældende erhvervsdrivende, har Kommissionen anført, at en stillingtagen til disse argumenter kræver en dyberegående økonomisk analyse. Eftersom en sådan analyse ikke er fremlagt, endside nævnt, slutter Kommissionen, at det drejer sig om helt teoretiske argumenter, der ingen forbindelse har med den økonomiske virkelighed. Den forstyrrelse, som en tilbagebetaling af de uberettiget opkrævede afgifter kunne fremkalde i samhandelen mellem fællesskabslandene, er rent hypotetisk og umulig at påvise, hvorfor den ikke kan tages i betragtning.

Med hensyn til den omstændighed, at afgifterne er blevet overvæltet på købere hos de selskaber, der har lagt afgiften, drejer det sig om et økonomisk forhold, som ikke er enestående for denne sag. Hvorledes den økonomiske situation end er, kan den ikke have nogen indflydelse på afgørelsen af det retlige spørgsmål, om der består en pligt til at tilbagebetale afgifter, der er opkrævet i strid med fællesskabsretten. Spørgsmålet, om de firmaer, der får tilbagebetalt afgifterne, eventuelt opnår en uberettiget berigelse, skal under alle omstændigheder afgøres af de nationale retsinstanser, som kun kan tage stilling til spørgsmålet ud fra intern ret, idet der ikke eksisterer nogen regel til afgørelse af spørgsmålet i fællesskabsretten. Hvis der dog skulle udfindes en fællesskabsretlig regel på området, måtte dette under alle omstændigheder ske ud fra de almindelige retsgrundsætninger, hvorved Kommissionen har anført, at tilbagebetaling af uberettiget opkrævede afgifter sker »automatisk i alle medlemsstater med undtagelse af Danmark«. Heraf følger, at uberettiget

opkrævede skatter uden videre skal tilbagebetales, med mindre der foreligger helt exceptionelle forhold — hvilket der ikke gør i denne sag — hvor der af billighedsgrunde må sættes grænser for pligten til at tilbagebetale.

Med hensyn til det forhold, at afgifterne er blevet opkrævet før det tidspunkt, hvor de blev erklæret for ulovlige, har Kommissionen anført, at efter Domstolens faste praksis har artikel 13, stk. 2, om ophævelse af afgifter med tilsvarende virkning som told haft direkte virkning fra udgangen af overgangsperioden. Da der endvidere er tale om landbruget, har de forskellige forordninger om markedsordningerne for landbrugsprodukter endvidere ophævet afgifterne med tilsvarende virkning som told i løbet af overgangsperioden i medfør af traktatens artikel 43. Forbudet mod at opkræve afgifter med tilsvarende virkning som told har i denne sag sin hjemmel i artikel 22 i forordning nr. 804/68, der fik virkning fra 29. juli 1968.

Kommissionen har især henvist til Domstolens dom af 4. april 1968 i sag 34/67, *Gebrüder Lück*, Recueil, s. 359, til dommen af 19. december 1968 i sag 13/68, *Salgoil*, Sml., 1965-1968, s. 553, og til dommen af 15. juli 1964 i sag 6/64, *Costa*, Sml., 1954-1964, s. 531. Kommissionen har heraf sluttet, at de nationale retsinstanser skal søge i de

nationale retsfor skrifter efter de midler, som vil kunne gøre fællesskabsretten mest effektiv. Kommissionen har foreslået at besvare det spørgsmål, der er forelagt Domstolen, således:

ordning med fri konkurrence inden for EØF, at tilbagebetalingen sker til de personer, der har erlagt beløbene.»

III — Mundtlig forhandling

»Det følger af fællesskabsretten, herunder artikel 2 i forordning (EØF) nr. 804/68, at private er berettiget til at få tilbagebetalt beløb, der med urette er opkrævet som afgifter med tilsvarende virkning som told (i nærværende sag afgifter for statistisk kontrol og for sundhedskontrol) fra det tidspunkt, hvor disse afgifter med tilsvarende virkning som told er blevet ophævet ved førnævnte forordnings ikrafttræden (29. juli 1968). Det er ikke i strid med Fællesskabets bestemmelser om gennemførelse af en

I retsmødet, der blev afholdt den 5. juni 1980, var indstævnte i hovedsagen repræsenteret af advokat N. Catalano, Rom, Kommissionen for De europæiske Fællesskaber af Fabro fra den juridiske tjeneste som befuldmægtiget og den italienske regering af Avvocato dello Stato I. M. Braguglia som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. juni 1980.

Præmisser

Ved kendelse af 9. november 1979, indgået til Domstolens justitskontor den 10. december s.å., har Corte di appello di Torino i medfør af EØF-traktatens artikel 177 anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende følgende spørgsmål om fællesskabsrettens fortolkning:

»Er det foreneligt med Fællesskabets bestemmelser om gennemførelse af en ordning med fri konkurrence inden for EØF, at der sker tilbagebetaling af visse importafgifter, som en medlemsstat har opkrævet hos en privat importør, og som er blevet erlagt til staten, inden de nævnte importafgifter blev kvalificeret som afgifter med tilsvarende virkning som told og således erklæret ulovlige som følge af, at Fællesskabets regler om forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told har direkte virkning?«

- 2 Spørgsmålet stilles i en sag mellem selskabet Ariete og de italienske skattemyndigheder, som selskabet har sagsøgt med henblik på at få tilbagebetalt afgifter for statistisk kontrol og for sundhedskontrol, som det har erlagt i perioden fra 1. februar 1968 til 26. februar 1972 ved import af mælk fra Frankrig.
- 3 Det er ubestridt, at de i sagen omhandlede afgifter er afgifter med tilsvarende virkning som told, og at det fra 1. november 1964 (forordning nr. 82/64 af 30. 6. 1964, JO 1964, s. 1626), i henhold til artikel 12, stk. 1, og artikel 32 i Rådets forordning nr. 13/64 af 5. februar 1964 om den gradvise oprettelse af en fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (JO 1964, s. 549), som med virkning fra 29. juli 1969 blev afløst af Rådets forordning nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 I, s. 169), har været forbudt at opkræve sådanne afgifter i Fællesskabets interne handel.
- 4 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at det spørgsmål, som er forelagt Domstolen, hovedsagelig angår det tilfælde, at afgifter med tilsvarende virkning som told i en lang periode er blevet erlagt uden indsigelse og uden forbehold af de pågældende erhvervsdrivende, idet såvel disse som de nationale myndigheder gik ud fra, at der ikke kunne rejses indsigelse mod disse afgifters forenelighed med fælleskabsretten. Denne uforenelighed fremgik først senere og gradvis af de fortolkninger, som Domstolen gav af begrebet afgifter med tilsvarende virkning som told, og ved dom af 1. juli 1969 (sag 24/68, *Kommissionen mod Den italienske Republik*, Sml., 1969, s. 47) statue-rede Domstolen for første gang, at en italiensk statistisk afgift måtte kvalificeres som en afgift med tilsvarende virkning som told, og ved dom af 14. december 1972 (sag 29/72, *Marimex mod Amministrazione delle finanze dello Stato*, Sml., 1972, s. 343) fastslog Domstolen videre, at afgifter for sundhedskontrol også kunne betegnes som afgifter med tilsvarende virkning som told.
- 5 Ifølge Domstolens faste praksis har forbudet mod at opkræve afgifter med tilsvarende virkning som told, hvad enten forbudet har hjemmel i den almindelige regel i artikel 13 i traktaten og virkning fra 1. januar 1970 efter overgangsperiodens udløb eller hjemmel i den særlige bestemmelse i artikel 12 i forordning nr. 13/64 og med gyldighed — for de af forordningen omfattede produkter — fra 1. november 1964, direkte virkning i forholdene mellem

medlemsstaterne og de retsundergivne i hele Fællesskabet regnet fra den dato, der er fastsat for bestemmelsernes gennemførelse. Som Domstolen udtalte i dom af 9. marts 1978 (sag 106/77, *Det italienske finansministerium mod Simmenthal*, Sml., s. 643), skal fællesskabsrettens regler udfolde deres virkninger fuldtud og ensartede og i alle medlemsstater fra deres ikrafttræden og under hele deres gyldighedsperiode.

- 6 Det skal videre anføres, at den fortolkning, som Domstolen i medfør af sin kompetence efter artikel 177 giver af en fællesskabsretlig regel, belyser og om fornødent præciserer, hvorledes og i hvilket omfang reglen hhv. skal forstås og anvendes, eller burde have været forstået og anvendt fra sin ikrafttræden. Heraf følger, at de nationale retter kan og skal anvende den således fortolkede regel på retsforhold, der er stiftet og består, før Domstolen afsiger sin dom vedrørende anmodningen om fortolkningen, såfremt betingelserne for at indbringe en tvist om anvendelsen af reglen for retterne i øvrigt er opfyldt.

- 7 Kun undtagelsesvis vil Domstolen, som antaget i dom af 8. april 1976 (sag 43/75, *Defrenne mod Sabena*, Sml., s. 455) under anvendelse af et almindeligt retssikkerhedsprincip, der er forankret i Fællesskabets retsorden, og under hensyntagen til de alvorlige vanskeligheder, som dens dom kunne medføre for tidligere retsforhold stiftet i god tro, finde anledning til at begrænse muligheden af at påberåbe sig den således fortolkede bestemmelse med henblik på en fornyet prøvelse af de nævnte retsforhold.

- 8 En sådan begrænsning må imidlertid fremgå af selve den dom, der afgør fortolkningsspørgsmålet. Det grundlæggende krav om, at fællesskabsretten skal anvendes ensartet og generelt, indebærer, at kun Domstolen kan afgøre, om virkningerne af dens fortolkning skal undergives tidsmæssige begrænsninger.

- 9 Det er imidlertid vigtigt at gøre opmærksom på, at når retsvirkningen af en fællesskabsretlig regel med de ovenfor beskrevne virkninger og ikrafttrædelsestidspunkter indebærer et forbud mod opkrævning af nationale skatter eller afgifter, kræver sikringen af de rettigheder, som den direkte virkning af et sådant forbud giver de retsundergivne, ikke nødvendigvis, at der i medlemsstaterne findes ens og fælles regler vedrørende de processuelle og materielle betingelser for indsigelse mod eller tilbagesøgning af de stærkt indbyrdes forskellige nationale afgifter.
- 10 Det fremgår af en sammenlignende undersøgelse af de nationale retssystemer, at spørgsmålet om anfægtelse af ulovlige krav om betaling af afgifter eller om tilbagebetaling af afgifter erlagt med urette er løst forskelligt i de enkelte medlemsstater og inden for samme stat endog kan afhænge af karakteren af de pågældende skatter og afgifter. I visse tilfælde er der for klager over ulovlige afgiftskrav og for andragender om tilbagebetaling ved lov fastsat særlige og præcise frist- og procesregler for såvel klager til afgiftsmyndighederne som indbringelse af spørgsmålet for forvaltningsdomstole.
- 11 I andre tilfælde skal sager om tilbagebetaling af urigtigt erlagte afgifter indbringes for de almindelige domstole, i de fleste tilfælde efter de regler, der gælder for tilbagesøgning af beløb erlagt i urigtig formening om skyld. Der er adgang til at anlægge sådanne sager inden for kortere eller længere frister, i visse tilfælde inden for den almindelige formueretlige forældelsesfrist, hvorved de pågældende medlemsstater i tilfælde af, at der konstateres en indbyrdes uforenelighed mellem nationale afgiftsregler og fællesskabsretten, kan blive stillet over for krav, der sammenlagt har en betydelig størrelse.
- 12 Det fremgår af Domstolens domme af 16. december 1976 (*Rewe og Comet*, sagerne 33 og 45/76, Sml., s. 1989 og s. 2043), at det i medfør af det i EØF-traktatens artikel 5 angivne princip om samarbejde er medlemsstaternes nationale retter, der skal sikre de retsundergivne den retsbeskyttelse, som følger af fællesskabsrettens direkte virkning. På fællesskabsrettens nuværende stade og i mangel af fælleskabsbestemmelser om anfægtelse af eller tilbagesøgning af indenlandske afgifter, der ulovligt kræves erlagt eller er erlagt med urette, tilkommer det hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at udpege de kompetente retter og fastsætte de nærmere processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af de rettigheder, som fællesskabsrettens

direkte virkning giver de retsundergivne, idet disse regler ikke må være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende nationale søgsmål, og idet reglerne i intet tilfælde må være således udformede, at de i praksis umuliggør hævdelser af rettigheder, som de nationale retter har pligt til at beskytte.

- 13 Det skal herved præciseres, at kravet om beskyttelse af de rettigheder, som Fællesskabets retsorden sikrer på dette område, ikke indebærer, at der skal ske tilbagebetaling af afgifter opkrævet med urette, såfremt dette måtte føre til en ugrundet berigelse.
- 14 Den beskyttelse, som de retsundergivne således opnår i kraft af den samlede virkning af de direkte anvendelige bestemmelser i fællesskabsretten og af de særlige regler, der i de nationale retssystemer fastsætter, hvilke formelle og materielle betingelser der skal være opfyldt for, at en intern afgift kan anfægtes eller for at tilbagesøge afgifter, som er blevet erlagt i urigtig formening om skyld, kan ikke betragtes som uforenelig med fællesskabsrettens regler om gennemførelse af en ordning til sikring af, at konkurrencen ikke fordrøjes i fællesmarkedet.
- 15 Disse regler er i første række blevet konkretiseret ved de for virksomhederne gældende forskrifter (EØF-traktatens artikel 85-90) og ved forskrifterne om statsstøtte (EØF-traktatens artikel 92-94). Den førstnævnte gruppe bestemmelser finder ikke anvendelse i forholdet mellem virksomhederne og medlemsstaternes skattemyndigheder, når disse myndigheder udnytter deres beføjelse til at fastsætte afgifter. Hvad angår den anden gruppe bestemmelser har Domstolen i dom af 27. marts 1980 (sag 61/79, *Denkavit*) statueret, at der ikke foreligger støtte i den i EØF-traktatens artikel 92 forudsatte betydning, hvis en medlemsstats myndigheder har pligt til at godtgøre de afgiftspligtige, som i henhold til national ret fremsætter krav herom, de afgifter eller byrder, som de ikke har været pligtige at erlægge, fordi de var uforenelige med fællesskabsretten.
- 16 Det må endeligt også også fremhæves, at inden for den enkelte medlemsstat har de erhvervsdrivende, som med urette har erlagt nationale afgifter, der er uforenelige med fællesskabsretten, samme mulighed for at gøre deres rettigheder gældende, hvorfor der ikke kan være tale om forvridning af konkur-

rencen. Derimod er det rigtigt, at disse muligheder kan være forskellige fra en medlemsstat til en anden som følge af de nationale lovgivningers forskelligheder. Disse forskelle kan dog ikke betragtes som værende udtryk for forskelsbehandling, især ikke når det drejer sig om regler om anfægtelse af nationale afgifter, og så meget desto mindre kan det antages, at disse forskelle kan fordreje konkurrencen, når den nationale lovgivning, således som det er anført ovenfor, anvendes uden forskelsbehandling i forhold til de regler, der gælder for rent nationale tvister, og når de processuelle regler ikke gør det praktisk umuligt at hævde de rettigheder, som følger af fællesskabsretten.

- 17 Det spørgsmål, som er forelagt af Corte di appello di Torino, skal derfor besvares således, at det tilkommer hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte de betingelser, hvorunder de afgiftspligtige kan anfægte eller tilbagesøge afgifter, der er opkrævet med urette, idet afgifterne var uforenelige med fællesskabsretten, hvorved disse betingelser ikke må være mindre gunstige end de, der gælder for tilsvarende nationale søgsmål, og idet de ikke i praksis må umuliggøre hævde af rettigheder, som følger af Fællesskabets retsorden. Fællesskabsretten udelukker ikke, at nationale retter i overensstemmelse med national lovgivning tager hensyn til, at afgifter opkrævet med urette har kunnet indregnes i de priser, der er fastsat af den afgiftspligtige virksomhed og herved har kunnet overvæltet på køberne. Sådanne sager om tilbagebetaling strider ikke mod fællesskabsrettens bestemmelser om gennemførelse af en ordning til sikring af, at konkurrencen ikke fordrejes i fællesmarkedet.

Sagens omkostninger

- 18 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Corte di appello di Torino ved kendelse af 9. november 1979, for ret:

Det tilkommer hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte de betingelser, hvorunder de afgiftspligtige kan anfægte eller tilbagegive afgifter, der er opkrævet med urette, idet afgifterne var uforenelige med fællesskabsretten, hvorved disse betingelser ikke må være mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende nationale søgsmål, og idet de ikke i praksis må umuliggøre hævvelse af rettigheder, som følger af Fællesskabets retsorden. Fællesskabsretten udelukker ikke, at nationale retter i overensstemmelse med national lovgivning tager hensyn til, at afgifter opkrævet med urette har kunnet indregnes i de priser, der er fastsat af den afgiftspligtige virksomhed og herved har kunnet overvælttes på køberne. Sådanne sager om tilbagebetaling strider ikke mod fællesskabsrettens bestemmelser om gennemførelse af en ordning til sikring af, at konkurrencen ikke fordrøjes i fællesmarkedet.

Kutscher

Mertens de Wilmars

Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 1980.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident